

¹وَكَانَ إِلَيَّ كَلَامُ الرَّبِّ، ²يَا ابْنَ آدَمَ، مَاذَا يَكُونُ عُودُ الْكَرْمِ قَوْقُ كُلِّ عُودٍ أَوْ قَوْقُ الْقَصَبِ الَّذِي مِنْ شَجَرِ الْوَعْرِ. ³هَلْ يُؤَخَذُ مِنْهُ عُودٌ لِاصْطِنَاعِ عَمَلٍ مَا، أَوْ يَأْخُذُونَ مِنْهُ وَتَدًا لِيُعْلَقَ عَلَيْهِ إِنَاءٌ مَا. ⁴هُودًا يُطْرَخُ أَكْلًا لِلنَّارِ. تَأْكُلُ النَّارُ طَرَفَيْهِ وَيُحْرَقُ وَسَطُهُ. فَهَلْ يَصْلُحُ لِعَمَلٍ. ⁵هُودًا حِينَ كَانَ صَحِيحًا لَمْ يَكُنْ يَصْلُحُ لِعَمَلٍ مَا، فَكَمْ بِالْحَرِيِّ لَا يَصْلُحُ بَعْدَ لِعَمَلٍ إِذْ أَكَلَتْهُ النَّارُ فَاحْتَرَقَ. ⁶لِذَلِكَ هَكَذَا قَالَ السَّيِّدُ الرَّبُّ، مِثْلَ عُودِ الْكَرْمِ بَيْنَ عِيدَانِ الْوَعْرِ الَّتِي بَدَلْتُهَا أَكْلًا لِلنَّارِ كَذَلِكَ أَبْذُلُ سُكَّانَ أُورُشَلِيمَ. ⁷وَأَجْعَلُ وَجْهِي صِدْهَهُمْ. يَخْرُجُونَ مِنْ نَارٍ فَتَأْكُلُهُمْ نَارٌ، فَتَعْلَمُونَ أَنِّي أَنَا الرَّبُّ حِينَ أَجْعَلُ وَجْهِي صِدْهَهُمْ. ⁸وَأَجْعَلُ الْأَرْضَ حَرَابًا لَأَنَّهُمْ حَانُوا خِيَانَةً يَقُولُ السَّيِّدُ الرَّبُّ.

¹Und des HERRN Wort geschah zu mir und sprach: ²Du Menschenkind, was ist das Holz vom Weinstock vor anderm Holz oder eine Rebe vor anderm Holz im Walde? ³Nimmt man es auch und macht etwas daraus? Macht man auch nur einen Nagel daraus, daran man etwas hängen kann? ⁴Siehe, man wirft sie ins Feuer, daß es verzehrt wird, daß das Feuer seine beiden Enden verzehrt und sein Mittles versengt; wozu sollte es nun taugen? ⁵Siehe, da es noch ganz war, konnte man nichts daraus machen; wie viel weniger kann nun hinfort etwas daraus gemacht werden, so es das Feuer verzehrt und versengt hat! ⁶Darum spricht der HERR HERR: Gleichwie ich das Holz vom Weinstock vor anderm Holz im Walde dem Feuer zu verzehren gebe, also will ich mit den Einwohnern zu Jerusalem auch umgehen ⁷und will mein Angesicht wider sie setzen, daß das Feuer sie fressen soll, ob sie schon aus dem Feuer herausgekommen sind. Und ihr sollt's erfahren, daß ich der HERR bin, wenn ich mein Angesicht wider sie setze ⁸und das Land wüst mache, darum daß sie mich verschmähen, spricht der HERR HERR.